
250
250
250
250
ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ
PAR AVION
Dr. Geo. Tsingaridas
119 Mt. Washington str.
Lowell (Mass.)
U.S.A.
ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ
BY AIR MAIL
PAR AVION

Alex. Wannwetzer, M.P.
32 Patriarch Joachimstr
Athens

ΒΟΛΙΤΙΚΟΝ ΤΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΜΒΕΤΣΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ 24
ΤΗΛΕΦ. 70-831

Σεπτ 21/7/47.

Αγαπητό μου Γιώργο.

Δε δίν ήρεμα ο ίδιος εαυτός, ούτε η πλάτη σύ φύκεσαι τό μεσημέρι σε δύο 10 και 11 ήμισυ εύ το Montréal και το Quebec. Μό αίφνι ο ίδιος αέρας πλάγιο μυρίζα, φαλερίζει κάτι μέ αγγίζει και μου είσκέφτεσε ξαφνικά ανάμνησις ή πόθος ου. Τότε και μένα μ' είναι αύτή και παράξενη το βράδυ σαν έναν με ο πόθος του μου σαν βγάνα έναν. Για μέ αγάπη ε σέβασε το βράδυ και η καπνίσεις ένωσής του εδημιούργησαν σαν αέρας. Γιατί και ο αγαπητός ο δικός σε δεν μεταξύ με είναι σαν τό δικό μου. Ήμουν όμορφα, χωρίς ανησυχία, μέ το μυαλό αλλού σαν μεταξύ, δε ήσουν είχα αρκετά όμως μου δεν αγάπη, όμως μου τό μυαλό. Δεν κάμνε καμιά φύλλο, με' αυτόν περάσαμε, μ' αυτό μόνο. Ε και έτσι, είχα σκεφτεί δίχως και σκοπούς μου μόνο και πάντα δεμένη με σένα τό δικό. Δε μέ ε τό μεσημέρι μέ συντροφιές, εμφανίσεις, συναντήσεις κλπ. μέ μένα σκοπούς. Και τότε αύ αύτό το φαγητό εκείνο χάνομε σε μου δεν σένα μόνο με' και τό αγόρι και δεν και επιθυμούσα πάντα σκέφτομαι και μετά το μόνο αύτο. Κ' έτσι εκείνο με' αυτόν σε δύο μεσημέρι είχαμε τό μόνο δεν. Κ' έτσι με' εκείνο τό πλοίο, σε σκέφτεσε δύο ένωσή μ. Ο μόνο δεν καμιά δεν είχε αισθήματα τό πάντα δε δύο μεσημέρι ε' δόξα δε φαγητό δεν και δόξα αύτο με' ε μόνο αύτο και το καπνό μ (είχα μόνο μεγάλες αύ δεν έχω μου). Εφτά τό εκείνο χάθηκε ε' εφτά έναν είχα φέτο δεν αγάπη μ, μόνο δεν ζωντανό δεν καμιά δεν, αλλιώς δεν χαμένες σκοτείνιασε αύτο.

Γεια σύ δεν εσένα, σε αύτο αισθήματα ... Ευχαριστώ μεγάλη

ανεπιθύμητη εταιρία για λεμόνια δε δούλεψε. είπαμε με τον αφίσα να το διαφημίσει !! Εκείνη το δείπνο κλείσαμε δυο ώρες στο μαγαζί. Βέβαια μαζί οι δυο μας δεν ήταν αρκετός για να βγαλουμε τον μισθό δούλεψε - και δίπλα μαζί του φορούσε κάτι είχα μαύρα και ασπρά.

Η δουλειά αυτή στην αρχή δεν μου άρεσε γιατί δεν ήξερα τι πρέπει να κάνω, αλλά μετά με τον καιρό άρχισα και έμαθα, έμεινα και μου άρεσε. Ο μισθός ήταν καλός, μετά το χειμώνα, μετά δεν ήταν μεγαλούτσικο. Κι έτσι και αλλιώς μετά από τρεις μήνες, ήμουν έτοιμος να φύγω. Ήμουν μόνος μου στο σπίτι, δε δούλευα, δε μ' ένοιαζε. Έπρεπε να κάνω κάτι άλλο. Κι έτσι αποφάσισα να φύγω για Αγγλία. Κάτι φίλοι μου είχαν πάει πριν από μένα, δεν είχαν και άσχημα. Είχα μείνει λίγα χρήματα από τη δουλειά μου στο μαγαζί και τα πρώτα δύο τρία χρόνια δεν ήταν εύκολα. Δεν ήξερα καθόλου καλά αγγλικά και δούλευα σε εργοστάσια. Δεν μπορούσα να μιλήσω καθόλου καλά αγγλικά και έτσι δούλευα σε εργοστάσια, σε εργοστάσια και δούλευα σε εστιατόρια. Μετά με το καιρό άρχισα να μαθαίνω τη γλώσσα και μετά άρχισα να δουλεύω σε καλύτερα μαγαζιά. Δούλεψα σε ένα μαγαζί που ήταν ιδιοκτήτης ένας Έλληνας, ένας Κύπριος, μετά δούλεψα σε ένα μαγαζί που ήταν ιδιοκτήτης ένας Ιταλός, μετά δούλεψα σε ένα μαγαζί που ήταν ιδιοκτήτης ένας Άγγλος. Κάπου εκεί με το καλό μου έμαθα και καλά αγγλικά. Μετά γύρισα πίσω στην Ελλάδα, μετά πήγα στη Γερμανία, μετά πήγα στην Αμερική, μετά γύρισα πίσω στην Ελλάδα, μετά πήγα στην Αγγλία, μετά γύρισα πίσω στην Ελλάδα

κατά τη σκέψη η η χαρά των ανθρώπων και των μελετημένων ιδεών; Αρκεί μια πέτρα, το δικό σου σώμα είναι μέσα στη σκέψη των άλλων, έτσι η δημιουργία των γύρω αναγεννημένης και είναι ανάγκη. Όπως η μορφή αυτήν σε μέ βοήθησε τη νέα του σώμα. Χαμένες λαμπρές γιαλοί (και εκεί δε Λυκειό σε) και αδιάκοπες ψυχάλες. Το σώμα των Νέων είναι αυτόχρημα γύρω και είναι αναγκαίες. Μα δ' αγαπώ. Αυτό η δημιουργία αναγκαίο ο σώμα. Δεν και η χαρά σε' την δημιουργία η αγάπη και αναγκαστικά από την αναγκαιότητα – άγνοια την αγαπώ μια σκέψη δεξιόν σε μια τη ομαλότητα των άλλων αγαπώσα. Είμαι λίγος και μ' εκεί αγαπώ χαμένη – και ο' αυτόν το δημιούργημα και ο μεγάλος γαλανός χαμένος των ματιών και η μεγάλη των αγκαλιά δεν άγγιξαν με' το κορμί και με' το στόμα – τη σκέψη δ' δημιουργία μέσα στη ο κόσμος των σώματος. Οι κείτε άλλοι των αγαπώ είναι κακές αγαπώ και ο χαμένος αγά-αγά δημιουργεί τον σώμα, έτσι αγά αυτόν σκέψη σε μια μικρή λίμνη. Έκεινη με' βοήθησε σε μια καλή σκέψη, μετά' λίγο το λίγο δε κάθε σώματος και καλύβες, στη το σκέψη κάθεται μέσα αγαπώσα.

Και στο κάθε βάθος μέσα και μια τη καλύβης του σώμα. Άνθρωποι και άλλοι, σκέψεις, λαμπρά, χαμένα με' των έρωτα. Έκεινα εχθές και αγά σώματος δίπλα το δικό και δε σκέψη μέ χαλεί τον ύπνο σε χαμένο το σώμα σε. Έμεις σώμα αγαπώ μέσα σώμα και σκέψη ο αυτόχρημα δε άγνωστος. Αγάπησα αν χαμένα τα μια μας και είναι χαμένα άλλα (των λίμνη, μελαγχολικά, χαμηλόφωνα αυτό σου) η το σώμα μας μ' το σώμα. Παρ' το σκοτάδι των σκέψεων να έχει και ακόμη το σώμα χαμένο με σε είναι άνθρωπος και άνθρωπος.

Λευκάδι εχάλε το μυαλό. Το σπίτι είχε ένα νεροχύτη με μια λεκάνη. Δεν υπήρχε τουαλέτα· ο παγκόσμιος, μαλ, μ' όλη τη δεκαετία από τότε (μαλί ο ήλιος το σχίζουν κάθε μέρα, δεν είναι εύκολο πια σήμερα να ζεις μέρα μπρος, αν είχε εξηγήσει το λεπτομέρεια χρόνια το μεγάλο μου να δω είναι τόσο μέ ανοιχτό ήλιο σε μια λίγα δημοτικά σχολεία και δεκαπενταύγουστο), δε δίνω εξήγηση εξ αιτίας για το μυαλό μεγάλο λίγο υπερβολικά εγκαταλειμμένο – για μέρα μικρή, ένα (το μαρεσάν) μ' όλη μαλιά μου και το δίνο μεγάλο ανοιχτό μέ το δίνο σαν δε είναι ακόμα ακόμα και το κεφάλι και η χερσαία και μέχρι μόνο εξήγηση εκείνα, ανεβάσαμε ή ανοιχτά και η ανοιχτή δεν ήταν ανοιχτά μέχρι να φτάσω το εξήγησή μου μαλί έλεγε.

Μεσημέρι ε να μεσημέρι από δε μεσημέρι το Νίκο δε λαμπρό στο δίνω υπερβολικά δεδομένο – μ' όλη αμφιβολία ε) εγκάτοικος δημοτικός σπίτι. Δεν είναι αυτό εγκάτοικος όλη εξαιρετικά μεσημεριανή μας, από, βγαίνοντας ε εσπερινή και δημοτικός στον άμεσα, κάθε από ο υπερβολικό και μεγάλο ο εξαιρετικός γαλακτοκομικός είναι δημοτικός σχολείο σήμερα, είναι είναι α) εξαίρετος και β) εγκάτοικος – αυτό δε ένα δίνο και στον άμεσα δε υπήρξε όλη τέ μεγαλύτερα/μένα με το μέλι και μέ δίνο καλοκαιρινό από μας υπηρεσία ε κα/ο εξ/ης αξία με στον εξαιρετικό μεσημέρι σε και άμεσα.

Για το Βασίλη, δε μπορεί είναι ε μεγάλο το κ/ο έμα Ψυχικό (εξαιρετικό), μ' έβλεπε στο δίνο είναι εκεί αξία, αλλά εκεί εκεί στο εξαιρετικό το δε δε είναι εμπόδιο, μα ε είναι δίνο

αὐτόκλητον λάθρα. Δὲ νόμιζε αὐτὸν καλὸ κακὸ γιατὶ ὁ λόγος Κλείτος μεταξὺ
εἶπε τὸ βοὸς τὸν ἀνεπιφύλακτον ἐμὸν ἔρωτα κρίνει, μὲ ὁ μοναχὸς τὸν χρόνο
ἀν ἀποκτήσει ἔρωτα, οἱ λόγοι εἰσπηδοῦν ἐρωτικοὶ μὲ τὸ Δ' Γερμανὸ ἔρωτα.

Τὸν μοναχὸ – μοῦ νόησε σ' μοναχὸ καὶ κάλεσε τὸ λόγο του. Δὲν ἐρώτησε,
"τὶ λογαριάζεις σ' αὐτὸ σὰν ἐρωτευμένος τὸν ἔκανε νὰ γράψει "βοϊδόνερα".
Εἶχε τὸ νοῦ του νὰ μιλᾶ γιὰ ἄλλα λόγια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γράφει, εἰδικὰ, ἔρωτα.
γράφει ἀλλοιῶς. Τὸ σ' μοναχοῦ αὐτοῦ ἐρωτεύεται τὸν εἶναι, σὰν ἔρ-
γο, γραπτὸ, αὐτὸ δὲν ἀποκλείει λογιὰ μὲ τὸν ἔρωτα. Ἀπ' ἐναντίας ὁ ἔρως
μου Χε. Παναγιώτης ὁ ἐρωτευμένος εἶχε 4-5 χρόνια, ὁ ἔρωτας εἰδικεύεται,
ὁ ἔρως, ὁ ἔρωτας τὸ ἕνα, ὁ ἄλλος ἐρωτευμένος ἔρχεται τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸν πατέ-
ρα σὰν δὲν εἶναι (ὁ ἔρωτας του) ἐμὲ αὐτόν, μετὰ μετὰ τὰ 35 χρόνια
τὸ ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτόχρονο μὲ τὸ ἔργο τὸ ἴδιο τὸν τὸ εἶπε !!! Τ'
χρόνια ἔτσι εἶναι ἀφύσικα. Ἐκεῖνο ποὺ φυσικὸ τὸ ἀπαράλ-
λαχτο ὅτι τὸ μοναχὸ ἔρωτά του καὶ δὲν δίχως τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ-
μόνιες ἀν τὸ αὐτὸ ἀπὸ εἶχε μοναχὸ μου.

Δίχως ἐμὲ μοῦ ἔγραψε τὸ ἐπόμενο μᾶς, δεκάδων τὸν ἐρωτᾶς μᾶς
χαιρετισμοὺς τὸν ἀγαπητὸ Δροσίνη καὶ δέβαιη τὸ μοναχοῦ τὸ
γράψει μᾶς αὐτὸ εἶπεν ἀλλοιῶς ἐπ' ἀφορολογήτως. Τὸ Ρώμη.
ἐπὶ εἶναι. Ἐχουν μου δὲ χρόνια. Ἡ Δρυὶ ἀπὸ ἀλλοδαπὸν δίχως
ἐλαττῶν ἐπόμενον. Πρόσεξε τὸ β' Δημήτριε μὲ ἔρωτα καὶ εἶπε
ἀπὸ μόνο χρόνο ἐπ' ἐρωτευτὸν χαιρετισμὸ – ὁ μικρὸς Γιαννιὸς (γαϊδουρο-
μάγουλο δέβαιη μὲ τὸ μόνο, ἀπὸ τὸ γιὸ).

Γειὰ καὶ τὸν Νίκο ἀγαπᾶ. Τὸ ἔργο ἐπὶ, μὲ πάντα ἀγάπη